

— Α! τι θέλετε να σᾶς ἀποκριθῶ κυρία; περι-
 ούς οὐδεὶς λόγος. . .
 Τῆ ἀληθείᾳ, κύριε, μὲ μεταχειρίζεσθε σχεδὸν
 ἐνυμφεύσατε καμμίαν δουεῖτῃ . . . ἀλλὰ μὴ νο-
 ῖτε ὅτι τοῦτο θέλει μεταβάλει τοὺς μαύρους καὶ
 τοὺς ὀφθαλμούς μου . . . ἢ τὰς λεπτὰς καὶ λευκὰς
 εἰς μου . . .
 — Ἄλλὰ καὶ πάλιν σᾶς λέγω! τί μ' ἐνδιαφέρει
 ἐγώ; διέκοψεν αὐτὴν εἰπὼν ὁ Μαρκέσιος ὀρη-
 γῆ.
 — Ω! κύριε! εἰσθε ἀνάξιος! ἐκρούρασεν ἡ νε-
 κλαιούσα ἀπὸ πείσμα· καὶ διὰ ταῦτα σᾶς ἐμπο-
 νὴν λέγετε πᾶν ὅτι μὲ δυσαρρετῆ . . .
 — Α! διάβολε, ἀλλ' ὁ γάμος κυρία δὲν . . .
 — Αἱ καλὰ! μάθετε λοιπὸν, κύριε, ὅτι εἶμαι ὁ-
 γνήσιός σας, ἐπανάλαβε μετὰ παραποράς ἡ Κυρία.
 — Α! νὰ ἰδῶμεν . . .
 — Καὶ θὰ μὲ λατρεύετε κύριε . . .
 Ἐξεκαρδίσθη γελῶν ὁ Φοντιάνζος.
 — Καὶ νὰ σᾶς εἰπῶ καὶ τὸ πλεόν περιέργου; θὰ
 εἰσέψετε κύριε.
 — Ἐπιτίμως κυρία σᾶς λέγω, ὅτι εἶσθε τρελλή, . . .
 — Τοῦτο ἀποδεικνύει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἔχω.
 ὅτι οὗτὰ ἐλατώματα διὰ νὰ ἐννοούμεθα . . .
 — Ἄς τελειώσωμεν παρακαλῶ ὑπέλαβεν ὁ Μαρκέ-
 σιος κατὰ τὸν καιρὸς νὰ τελειώσωμεν τὴν γελοῖαν
 ἀποκρίσιν. Τὸ ὠρολόγιον σημαίνει ἐννέα ὥ-
 ρα κατὰ τὴν μεσημβρίαν θέλω ἀφήσει τὸν οἶ-
 κόν σου . . . Ὑγιαίνειτε κυρία.
 — Ὑγιαίνειτε κύριε, ὑπέλαβεν ἡ Κυρία Σεμα-
 νισσάκη καταπνίξασα τὸν λυγμὸν της. Ὁ Φοντιάνζος
 τὴν ἤκουσε . . . ἐσήμανε τὸν κώδωνα καὶ ἡ θα-
 πόλος τῆς Μαρκεσίας ἐράνη.
 — Ὁ Κύριος ἐξύπνησεν; ἠρώτησεν αὐτὴ ἐκθαμ-
 νισσάκη τὸν κύριον τῆς βαδίζοντα ἐσπευμένως.
 — Πῶς παραξενεύεται! διότι δὲν ἐκοιμήθη;
 Ἡ θαλαμηπόλος δὲν ἤξευρε τί νὰ στοχασθῆ.
 — Ἐδῶ εἶναι ὁ Ἱερώνυμος; ἐξηκολούθησεν ὁ
 Μαρκέσιος.
 — Μάλιστα κύριε.
 — Καλὰ . . . καὶ τοῦτο εἰπὼν ὁ Μαρκέσιος ἐ-
 βλήθη.
 — Α! πτωχὴ μου Μαρριέττα! εἶπεν ἡ κυρία μὲ
 τὴν ὄψιν. Ἡ Μαρριέττα ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν,
 ἡ ἡλικίας τὸ πρόσωπον ἐβράχην ἀπὸ δάκρυα.
 — Παναγία μου! ἐκράυαξε πόσον ὠχρὰ εἶσθε!
 Α! ἂν ἤξευρες ὁποῖαν νύκτα ἐπέρασα! ἐψιθύρισε
 τὴν ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμούς της πρὸς τὸν οὐ-
 ραν τῆς κλίνης της, δὲν ἠμπορεῖς νὰ πιστεύσης. . .
 Μαρριέττα τότε ἔμαθε τὰ πάντα.
 — Ἀφήσατέ τον, ἀφήσατέ τον κυρία μου, θὰ ἔλθῃ
 ἡ δική μου σειρά . . .
 — Ὁ Θεὸς νὰ ἀκούσῃ τὴν φωνὴν σου Μαρριέττα!
 Αισθάνομαι ὅτι λατρεύω αὐτὸν τὸν διάβολον
 τὸν ἄδελφόν σου.
 — Πῶς προεῖπεν, ὁ Μαρκέσιος εἶχε μελετήσῃ τὸν
 ἄδελφόν σου. Μετ' ὀλίγας ὥρας αἱ ὀδοιπορικαὶ προ-
 σκευαὶ ἐτοιμασθῆσαν, καὶ αἱ ὑποθέσεις του ἐτε-

λείωσαν. Ἐγραψεν εἰς τὸν θεῖον του ὅτι ἀνεχώρει διὰ
 τὴν Ἰταλίαν, καὶ τὸν παρεκάλε νὰ φροντίσῃ περὶ
 τῆς κυρίας Σεμανισσῶνος. Ἐξ ἄλλου μέρους αὐτὴ ἐγρα-
 ψε πρὸς τὸν πατέρα της, καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἀ-
 νεχώρει διὰ τὸ εἰς Βερρῦ κτῆμα των. Περὶ τὴν με-
 σημβρίαν δύο ταχυδρομικαὶ ἀμαξαὶ ἵσταντο εἰς τὴν
 κλίνην τοῦ οἴκου. Δι' ἐνὸς σημείου τοῦ ἐπιστάτου Ἱε-
 ρωνύμου αἱ ἀμαξαὶ ἐπροχώρησαν μέχρι τῆς κλίμα-
 κος, ὁ δὲ Μαρκέσιος καὶ ἡ γυνὴ του εὐρέθησαν ὁ εἰς
 ἀπέαντι τοῦ ἄλλου.
 — Κατευόδιον! κύριε εἶπεν ἡ νεάνις βριπτομένη
 ἐντὸς τῆς ἀμάξης της.
 — Κατευόδιον! κυρία ἐπανάλαβεν ὁ Φοντιάνζος
 πηδῆσας εἰς τὴν ἰδικήν του.
 Ὁ Ἱερώνυμος εἶχε φθάσει εἰς τὸν ἀνώτατον βαθ-
 μὸν τῆς ἀπορίας.
 Αἱ μάστιγες τῶν ἀμκῆλατῶν ἐκινήθησαν συγ-
 χρόνως, καὶ ὡς ἂν ὑπῆρχον δύο θύραι εἰς τὸν οἶκον
 τοῦ Μαρκεσίου, αἱ δύο ἀμαξαὶ ἀνεχώρησαν κατὰ τὸν
 αὐτὸν καιρὸν.
 Ἡ μία διευθύνθη πρὸς δεξιᾶν ἡ δὲ ἄλλη πρὸς τ'
 ἀντίτροπον μέρος, εἶτε ἐξ ἰδιοτροπίας, εἶτε ἐπειδὴ
 εἶχεν ἀλλάξει σχέδιον, ὁ Φοντιάνζος ἐστρεψε τὰ πό-
 τα πρὸς τὴν Ἰταλίαν, καὶ οἱ ἵπποι του ἔτρεγον μὲ
 τὰ τέσσαρα πρὸς τὴν Γερμανίαν. Ἡ κυρία ὅμως,
 πιστὴ εἰς τοὺς λόγους τῆς ἔφθασεν εἰς Βερρῦ.
 Οἱ κάτοικοι τῆς Βερραλίας, αἵτινες ἰχνηλατοῦν
 πάντοτε τὰ σκανδαλώδη συμβεβηκότα, ἔλεγον τὰ μυ-
 ρία διὰ τὸν γάμον τοῦ Μαρκεσίου.
 ΚΕΦ. Ε'.
 Ἐν ἑτὸς παρήλθεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης . . .
 ὁ δὲ λειποτάκτης σύζυγος οὐτε ἠκούσθη.
 — Ἀληθινὰ! εἶπεν μίαν ἑσπέραν ὁ Κ. Σολάνγκος
 εἰσερχόμενος παρὰ τῆ Κυρίας Δουβαρρῦ, ἐρχομαι νὰ
 σᾶς δώσω μίαν καλὴν εἰδήσιν.
 — Τί τρέχει; ἠρώτησαν μετὰ περιεργείας οἱ πε-
 ριστώτες.
 — Ὁ Φοντιάνζος ἐπᾶνῆλθε.
 — Ἀδύνατον!
 — Καλὴ ἦλθε σᾶς λέγω' δὲν εἶναι πέντε λεπτὰ ὁ-
 κεύ τὸν ἀπήνηται.
 — Ζήτω! Ζήτω! ὑπέλαβον ἄδοντες οἱ αὐλικοὶ τῆς
 ὠραίας κομήτης. Ὁ Φοντιάνζος εὐρίσκειται ἐνταῦ-
 θα, ἄς γελάσωμεν . . . ἂν τουλάχιστον δὲν τοῦ ἔα-
 νακαταβῆ εἰς τὴν κεραλήν, νὰ σοῦ δώσῃ καμμίαν σπα-
 θιάν.
 — Δὲν τὸ πιστεύω ποτὲ, ἀπεκρίθη ὁ τελευταῖος
 οὗτος· τώρα πλεόν δὲν ψάλλω εἰμὴ τὰ σκώμματα τὰ
 ὁποῖα κάμω κατ' αὐτοῦ, καὶ προσέχω πολὺ ὅταν
 ἰδῶμιλῶ περὶ τῆς ἀξίας του.
 — Α! καὶ πῶς τὸν ἤρρες αὐτὸν τὸν καλὸν Μαρ-
 κέσιον;
 — Εἶναι καθὼς ἦτον καὶ πρὶν νυμφευθῆ.
 — Τὸν ἐπλησίασες;
 — Ὅχι· ἦτο σκεπασμένος μὲ τὸ ἐπανωφόριόν του